

מאור שבתורה

מעט מן האור דוחה הרבה מן החושך

מובין ירושלים, נסיציונה, גדרה, רמלה, ראשון לציון, קרית עקרון, בני ברק, חולון, אילת ועוד...

שבת י"א חשון התשע"ו

הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
17:43	18:33	י"ם
17:41	18:31	ת"א
17:41	18:31	חיפה
17:43	18:33	ב"ש

כל הזכויות שמורות

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יעל דהאן נ"י 050-4194600

אין קונים תיקון הנפש בתענית ובסיגופים בלבד אלא בזיון המידות

פסע הגיעו אל רבי **סאלם יעקב** זצ"ל ארבעה אנשים בכדי לקבל את ברכתו. לשלושה מהם נענה וברכם, ואילו את הרביעי **לא הסכים לברך** בשום אופן הלה לחצו שוב ושוב, ולבסוף בירכו בליית ברירה. ולאחר מכן ביקש הלה שיברך את אמו החולה, ולא הסכים בשום אופן. הלה הפציר בו שוב ושוב אך הוא זעק: לא ולא!
הלה פנה למארי ואמר: לפחות תאמר לי מדוע אינך רוצה לברכה? **"היא מחלת שבת"** היתה התשובה. הלה הביו מיד מדוע אף אותו לא רצה לברך.

אין להחניף לרשע ולספר בשבחיו בין בפניו בין שלא בפניו.

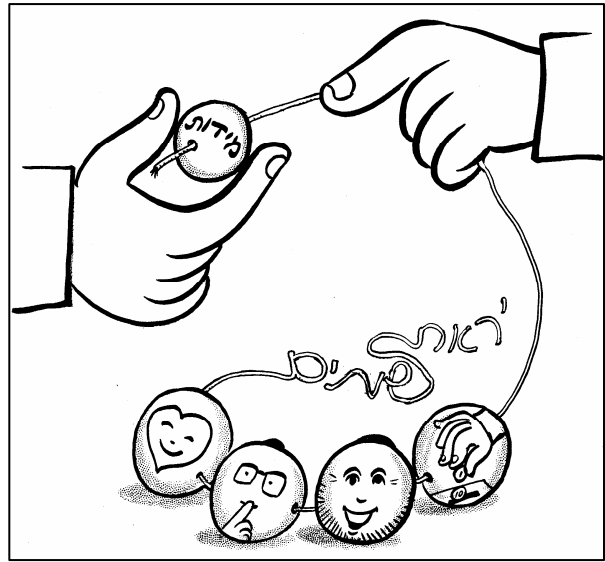
כבד את אביך ואת אמך למען יאריך ימך" תנו רבנן: שלוש שותפים הם באדם, הקב"ה אביו ואימו. בזמן שאדם מכבד את אביו ואת אימו, אומר הקב"ה: מעלה אני עליהם **כאילו דרתי ביניהם** וכיבודני. בזמן שאדם מצער את אביו ואת אימו, אומר הקב"ה: יפה עשיתי שלא דרתי ביניהם, **שאלמלא דרתי ביניהם** - ציערוני.

במהלך קבלת הקהל שבמהלכה קיבל מרן הרב **עובדיה יוסף** זצ"ל. מאות אלפים מעמד ישראל, סיפר הרב חקק: "לא היה יום שבו לא ראינו ניסים גלויים. הרב פעל רבות כנגד **מניעת היולדה** בעם ישראל. נשים רבות היו מגיעות עליו עם אמירה מפחידה של הרופא שהעובר עתיד להיוולד עם מומים נוראים. בכיות וזעקות מלאו את חדרו של מרן, מרן שומע ומזיל עמם דמעות ומברך בנחוצות: הכל יהיה בסדר והעובר יוולד בריא ושלם. כל העוברים שנולדו מברכה זו, מעיד הרב חקק **נולדו בריאים ושלמים**."

נכנס אדם אחד לחדרו של הרה"ק רבי **ישראל יצחק אלכסנדר** זיע"א בעל הישיבה ישראל ובכיוו שלאה בתו הגיעה לפרקה והוצע לו חתן בשם פריץ שם של גוים ואילו שם אבי הבת פריץ שואל הוא האם אין הדבר נוגד את צוואת רבי **יהודה החסיד** שציוה לא לקחת חתן ששמו דומה לשם אבי הכלה ענה הרבי פריץ ופרץ הם **שני שמות שונים** לחלוטין אך אותי מטריד משהו אחר חושש אני שאם יקרא שם חתנך בשם פריץ תבקש גם אתה להדמות לו ותזנה את שמך העברי ואז יהיו שמתים שוים..

כי השגחת הקב"ה אינה רק במעשים הגלויים והנראים אלא אף המתחולל בתוך לבו וכליותיו בכלל השגחת הקב"ה

הגאון רבי **יהודה צדקה** זצ"ל היה מקפיד כל ימיו שלא יכנסו לביתו עופות שחוטים ומוכשרים. אלא הוא עצמו הולך וקונה בשוק **עופות חיים**, אחר מביאים אל השוחט, שהסכים להראות לו את סכיניו על מנת לשחטם כדת ולכסות את הדם. ולבסוף ניקו והכשירו אותו בבית, כמו שנהגו בדורות הקודמים. ואלם במה דברים אמורים: בכל השנים שחי עם אשת נעוריו הרבנית, שהייתה **טורחת** ועושה בידיה כל הקשור בניקוי העופות והמליחה, ברצון גמור. ואולם משנפטרה הרבנית ונשאר לבדו (עד נישואיו בזיווג שני) והיה זקוק שאחרים יכינו עבורו, הפסיק וחדל ממנהג זה, באומרו: **"אינני ראשי לנהוג הידורים ומידת חסידות על חשבון הטרחה שאטריח את זולתי..."**

נא להתפלל לרפואת חיים בן שמחה שמחה בת נעימה

ואליבא דרבי **נחמן מברסלב** זצ"ל, התחינה שאנו מפילים לפני הבורא **"אל תשליכני לעת זקנה"**, הכוונה בה היא, כי גם כשהאיברים יתכשמו מוקנה, הנפש לא תשתוהח. שתתישר תמיד מחדש.

אימתי נעשית התורה שלמד האדם לתורתו? רק לאחר שקנאה בקניינה

"וראה בנים לבניך שלום על ישראל". דרכם של בנים שהם מלאי טענות כלפי הוריהם, על שאין הם דואגים להם, ושאינן הם נותנים להם די צורכם. אבל כשהם מגיעים לשלב של **"ראה בנים לבניך"** - כשהם עצמם נעשים הורים, והם שומעים מפי בניהם אותן טענות, כי-אז **"שלום על ישראל"** - הם מתחילים לנהוג בנועם, ואין להם עוד טענות אל הוריהם.

נקודה לתחשבה
סוחר בדואי מצפון הארץ שכר לו גמאל (בעליו של הגמל) וגמלו, כדי להוביל את סחורתו לעיר המחוז שהיתה אז דמשק. בדמשק היה מוכר שטיחים, תוצרת חלב, וגבינות. בדרך, חלה הבדואי ו**נאלץ להישאר** באחד המאהלים, כי הוא לא יכל להמשיך במסעו והגמאל המשיך עם הסחורה. שם, בדמשק הוא מכר את הסחורה ואת הגמל וגבה את החובות הקודמים שהיו לבדואי. הגמאל התעשר מאד, ונהפך לבעל מעמד, והיה לו כסף רב. לאחר כשבוע ימים, הבדואי הבריא ממחלתו והחליט לנסוע לעיר דמשק, כדי לחפש את הגמאל. הוא שאל ושאל על הגמאל, אך כולם אמרו לו, שהוא גבה את החובות והלך. לפתע, הבדואי הבחין בגמאל, רץ לעברו ואמר לו: "אתה הגמאל ששכרתי, תן לי את כספי".
ענה לו הגמאל: "אני לא מכיר אותך ולא את הגמאל, על מה אתה מדבר?, לך מאכא". הבדואי הלך והתלונן על הגמאל, והיה משפט. במשפט ולפני השופט, הכחיש הגמאל את כל התלונות המיוחסות לו. הבדואי ראה שהוא הולך להפסיד במשפט, מה עשה? הוא התקרב אל השופט ואמר לו בלחש: "אדוני השופט, כאשר נצא מכאן, תקרא לגמאל (יא גמאל) אם הגמאל, יפנה אחורה ויסתכל אליך, סימן שהוא הגמאל, ואם לאו, אלוקים יסלח לו". **הרעיון מצא חן בעיני** השופט, וכאשר עמד הגמאל לצאת, קרא השופט לעברו: "יא גמאל", הגמאל הסתכל אחורה והביט בשופט. השופט ידע שזהו הגמאל, שהתלונן עליו הבדואי. והוא צווה על הגמאל, לשלם לבדואי את כספו, וקנס אותו בקנס נוסף ונתן לבדואי פרס, על חוכמתו ותושייתו בהצלת המשפט.
כמה מילה או תגובה שלא במקום יכולה להרוס. ואילו קצת תשומת לב ורגישות לאחר יכולים לשנות את חיי של אדם. (העורך).

חברים הם מלאכים שמעמידים אותנו על הרגליים כאשר הכנפיים שלנו שוכחות כיצד לעוף

סקרנות יתרה היתה ל"בן איש חי" זיע"א כילד, והיא נוצלה על ידו לחטט רבות **בספרי אביו וסבו**, על אף שהיה קטן בלהבין בלימודים גבוהים. כן היה נמנע כבר אז מלהסתובב בין בני גילו **ולבזבז זמנו** במשחקים.
עוד די היה לו לראות דבר מה, או לקרוא לימוד או מעשה, והעניין נחרט בזיכרונו העצום והמיוחד עד סוף ימיו.
חרף ביותר היה ולמד דבר מתוך דבר, והסיק מיד לקח ומסקנה, מכל נושא ונושא שעברו בדרכו.

קומרנא, גליציה, ג' חשוון תש"ב מיד עם כיבוש פולין בידי גייסות רוסיה, החלו האוקראינים לחטוף ולהרוג יהודים. בשל כך נוצר זרם פליטים ענק ששם פניו לעבר העיר קומרנא, שם התגורר האדמו"ר רבי **ברוך ספרין** זצ"ל. באותו זמן הביאו לרבי דרכון, עימו יכול היה לעבור לארה"ב, אולם הרבי סירב בתוקף לנטוש את בני עדתו. משכלו מקורות הפרנסה של יהודי קומרנא ופליטיה, פתח הרבי את "אוצרות" **כלי כסף זהב**, שהצטברו במשך השנים, מכרם וחילק את תמורתם לנצרכי עירו.

לאלה ששאלוהו, הרי כל משפחתו צפויה לרעב ולמחסור, השיב כי עת צרה היא לישראל, וחלילה ליחד לומר אני את נפשי הצלתי, ואם יזכנו ה' ונעבור תקופה זו ונישאר בחיים, **הרי ניתן לקנות כלים חדשים**.

בעת שהגרמנים החלו לתת בו עינם, שלחו חסידיו בהונגריה שליח מיוחד להעבירו אליהם. תגובת הרבי, שסירב לנטוש את בני עדתו, היתה: "עימו אנוכי בצרה, ולא טוב אני מהם." צוק העיתים לא גרם לו לשינוי בדרכו הקדושה, והמשיך בלימוד התורה מתוך עיון ומחשבה. כששאלוהו כיצד אחר המעשים הנוראים שאירעו לעמנו ממשך הוא בדרכו, ענה: בתפילת נעילה של יום הכיפורים "אתה הבדלת אנוש מראש ותכיריהו לעמוד לפניך", גם בימים נוראים אלה נבדל הראש – **ההיגיון מהגוף**, כמו חייל הניצב לפקודת מלכו, כך אנו מצויים לעמוד לפני מלך מלכי המלכים בכל מצב.

הרב רבי שמואל פוחוביץ זצ"ל (משיגה בישיבת "עטרת ישראל") מספר על מאורע שהותיר בהם טראומה בלתי נשכחת: "היה זה בעת שהתכנסנו ב'ועד' ונשאלנו ע"י רבי **מאיר חדש** זצ"ל באיזה דף אהננו עומדים. כאשר שמע את תשובתנו, הזדעזע כולו, ובכאב עד כדי בכי התקיף אותנו: איך אפשר לגדול כך? איך תיהיו לתלמידי חכמים? מתי תספיקו לדעת ש"ס?

ואנחנו, ממשך הרב פוחוביץ, שמעולם לא ראינו אותו יוצא מגדרו, **ישבנו המומים וכואבים**. עד היום הדברים המדהימים באוזני ודוחפים אותי קדימה." לא להינם היו התלמידים בשיחה זו המומים כ"כ. לא היה זה מדרכו של המשיגיה רבי מאיר לתקוף באופן חמור כ"כ. נראה, שראה צורך, לטובת התלמידים, לצאת בתגובה דרסטית ולזעזע אותם, לכן נתן דרור לכאב שהרגיש, בראותו קבוצה של בני עלייה, שאינם מתקרבים לקצב הדרוש.

גדולי ישראל נוהגים בניגוד גמור לדרכו של בלעם, הם מבטלים רצונם מפני רצון ה'

בעת שלמד הגאון רבי **חיים קרייזנר** זצ"ל בישיבה, היה שם בחור עיוור שנאלץ לישון על הרצפה מחוסר מקום. ריחם עליו רבי חיים, פינה לו את מיטתו והוא עצמו ישן על הרצפה. כשהגיעו הנאצים, העמידו את הרב קרייזנר למשפט ורצו להוציאו להורג.

ביקש הרב מהקדוש ברוך הוא שיזכור לו זכות זו. לפתע פנה אליו השוטר ואמר לו: "חבל עליך, ברה, ואני אעשה את עצמי **כאלו אני יורה** בך ומחטיא." ברה רבי חיים וניצל. והוסיף: "התורה שלמדתי בחיי, כולה בזכות אותו חסד. צא וראה כוחו ושכרו של מעשה חסד."

אוי למי שגם בשעת סינוור מזהה רק את החושך.

איש אחד ראה מדבקה על הרכב: "תינוק באוטו" אז הוא **שבר מיד את כל הזכוכיות.**

אישה לבעלה: אני קופצת לחמש דקות למכולת ויש סיר על הגז צריך לערוב **כל עשר דקות**

כל העלונים: hamaor.net

"משולח ננוה" דברי תורה מפי: ראש מוסדות "אור החיים"

הרה"ג **ראובן אלבו** שליט"א.

"ואברם קבד מאד במקנה בכסף ובזהב" (בראשית יג, ב) אברהם אבינו הרגיש שהכסף והזהב כבדים עבורו, הוא לא רצה אותם מיצד **עצמם** אלא רק כדי לנטוע אש"ל (אכילה שתיה, לוויה), ולהפיץ את שמו יתברך בעולם, כל דכפין ייתי ויאבל, כל דעריץ ייתי ויפסה, זו יתגני **במקדבר מלון אורחים** (ירמיה ט, ט), כל מטרתו ומגמתו של אברהם אבינו הייתה לקרב את הרהוקים, גדולה לגימה שמקריבת את הלבבות (סנהדרין קד ע"א).

אברהם אבינו לא היה צריך את הממון כדי להיות עשיר מספר אחד בעולם ולקבל את כל הכבוד המדומה, אלא רצונו ותכליתו הייתה שיהיה לכל העוברים ושבים מקום לאכול לשתות וללון וכך יוכלו לטמוע הרצאות ושיעורים מענייני אמונה וביטחון בה' יתברך, וכמו שדרשו רבותינו (סוטה י ע"א) על הפסוק (בראשית כא, לג) **וישע אש"ל בבאר שבע ויקרא שם בשם ה' א-ל עולם**, אמר ריש לקיש, אל תקרא "ויקרא" אלא "ויקרא", מלמד שהקריא אברהם אבינו את שמו של הקב"ה בפה כל עובר ושב, כיצד? לאחר שאכלו ושתו עמדו לברך את אברהם, אמר להם: וכי משלי אכלתם? משל אלוקי עולם אכלתם, הודו ושבחו וברכו למי שאמר והיה העולם.

זו הייתה התכלית של אברהם אבינו, מייסד האומה היהודית, להחזיר את האמונה הערופה בקל אחד לרובבות המאמינים.

מידי פעם בפעם היה רגיל הגאון רבי חיים מוולאז'ין ללכת לעיר "ברודי" ולאסוף כסף מעשירי העיר לצורך החזקת ישיבתו, כשהגיע הרב לשם כבדו אותו כבוד מלכים והציעו לו למסור שיעורים במגוון בתי הכנסיות והמדרשות שבעיר.

במהלך הדרשות לא דיבר איתם על תרומה לישיבה וכדו, אלא שבררשה האחרונה אמר להם הרב: קיבלתי ממכם "כבוד מלא", אבל את זה לא חיפשתי, לא באתי בשביל הכבוד שנתתם לי ("כבוד" מלא- עם האות ו'), אלא באתי בשביל לקבל את הכבוד החסר- "כבוד", **ואברם קבד מאד במקנה בכסף ובזהב** (בראשית יג, ב), את זה חיפשתי לקבל לצורך המשך החזקת הישיבה והגדלתה, כששמענו זאת כל עשירי ברודי מיד פתחו את כיסיהם ותרמו בעין יפה וברוח נדיבה עבור החזקת ישיבת וולאז'ין, שממנה יצאו כל ראשי הישיבות בארץ ובעולם,

כולם תלמידו ותלמידי תלמידי של הגאון רבי חיים מוולאז'ין, זכותו תגן בעדנו.

שבת שלום ומבורך לכל בית ישראל

כשהגיע פעם לביתו של רבי **שמואל זיסל** הלך עני, נתן לו רבנו ז"ל צדקה, ולאחר מכן הודה לו בקרב לב... האיש הופתע מאוד, ולא הבין אל נכון על שום מה מודה לו הרב. כשהרהיב עוז ושאל אותו על כך, השיב רבנו זצ"ל מיד: "ישר כוחך **שהטרכת את עומד אלי**, ועל ידי כך זכית אותי במצווה... ולא הוצרכתני אני לרדוף אחריו, בשביל לתת לך צדקה..." ומעניין לעניין: תלמיד מספר, כי כאשר עמד קודם נישואיו בא להזמין את רבנו זצ"ל לחתונתו ולכבדו בסידור הקידושין, ורבנו נענה להזמנה. התלמיד הודה לו על כך ואמר, "ישר כוח".

אם אדם לא צוחק על החיים, החיים צוחקים עליו.

פעם אחת היה איש עשיר אחד חולה וכל הרופאים אמרו נואש. ונסע להרב **יהודה צבי גיסטרעפין** זצ"ל, והבטיח לו שברוך תימצא לו רפואה. וכאשר נסע לביתו בדרך, תפס ציפור אחת ואכל אותה ונעשה כבריה חדשה. ואחרי זה כאשר בא להדוקטור הגדול ראפאפארט וסיפר לו כל הנ"ל, אז הראה לו בספר הרפואות שלו את הציפור, ואמר שזה הציפור אינו שכיח במדינת הללו, אך במרחקים. אך הקדוש פעל בתפילתו **שנאה הציפור לכאן.**

פעם מספר עסקנים חביתו של הגאון רבי **צבי פסח פרנק** זצ"ל. הם עשו מגבית כדי לקנות כובע קטיפה רבני עבור רב גדול שעלה ארצה בעירום ובחוסר כל כאשר שמע הגרצ"פ את דבריהם ניגש לארון שבחדרו וללא אומר ודברים נטל את כובעו החדש שהיה מיועד לאירועים הגיגיים במיוחד והושיטו לעסקנים במאור פנים.

הם סרבו כמובן לקח את כובעו האישי והסבירו לו כי כוונתם היתה לעזרה כספית זעירה כדי שיוכלו **לרכוש במשותף כובע**, אבל לא ליטול את כובעו החדש של הרב. ברם הגרצ"פ הפציר בהם לקחת ואמר בחיך: "כולם יודעים עלי שאני רב בישראל, אפילו אם אין לי כובע קטיפה נאה, אבל רב פליט זה הרי צריך לכובע למען כבודו ולמען פרנסתו.

הדלת לאושר תמיד פתוחה.
רשימת תפוצה
info@hamaor.net

שני חברות נפגשות, אחת מהן אלמנה, בעלה מת כתוצאה מהתקפת לב בביתו, הן מדברות ופורקות את הלב אחת לשנייה מה עבר עליהן, ופתאום רואה החברה שעל האצבע של החברה שלה יש טבעת יהלום ענקית, שואלת אותה, מאיפה יש לך את זה? אז האלמנה מספרת לה: כשבעלי נפטר, הוא נפטר בין זרועותיו, והמילים האחרונות שהוא אמר לי לפני שמת זה: שולה, בתוך המזרון מתחת לכרית שלי יש הרבה מאוד כסף, **או תקני אבן טובה!**

לעילוי נשמת: שרון בן זמבה, ניסים בן רימה, שרה בת חורשד, דינה בת ובה, יוסף דהאן בן שמחה, לאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לולה, יחיא בן לוליה, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, נעימה בת עזריה, שולמית חיה בת אסתר, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה. פנחס בן פנחס, יגאל בן מלכה, דוד ומרים אלבו, הרב אלעזר בן שמחה, יעקב בן אורית, יחזקאל בן שמחה, דדה בת אסתר בוגנים, יעקב בן נטלי, רפאל בן קלרה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אלברט בן זוהרה אלעזר בן רגינה, אפרים אליהו בן מרים, שלום בן אורה מורי **מן הרב עובדיה יוסף בן גורגיה**

